Maxi Antequera, en el record

L’amic i vell company de lluites Maxi Antequera ha mort als 83 anys. En plena campanya electoral ens ha deixat qui de forma abnegada i altruista va contribuir a que unes eleccions com les del 29N es poguessin fer. I sí, era comunista. I català , nascut a Lobres, Granada. Amb el seu pare arribà a Blanes on

Maxi Antequera. / PSUC Viu

L’amic i vell company de lluites Maxi Antequera ha mort als 83 anys. En plena campanya electoral ens ha deixat qui de forma abnegada i altruista va contribuir a que unes eleccions com les del 29N es poguessin fer. I sí, era comunista. I català, nascut a Lobres, Granada. Amb el seu pare arribà a Blanes on ja hi treballaven a la Safa els seus dos germans, tots ells contribuïren a formar la CONC a la fàbrica i l’estengueren a les nostres comarques. Cèl·lula a cèl·lula, ajudà a construir també el partit dels comunistes catalans, el PSUC.

El vaig conèixer l’estiu de 1974, un grup d’estudiants del Col·legi universitari de Girona, entre ells l’Eudald Carbonell, l’Eduard Canal i altres amics, que ens havíem foguejat en els clandestins comitès d’estudiants, vàrem donar el pas per afiliar-nos al PSUC. En una parròquia -la implicació de l’església catalana de base en l’antifranquisme fou important- ens trobàrem amb en Maxi Antequera acompanyat per en Josep Pardell, un vell militant que provenia de França i feia xarxa antifranquista, la reunió va reeixir i vam sortir-ne militants. Després vaig anar a acabar la carrera a Barcelona, on vaig viure la transició, al tornar a Girona compartírem durant molts anys la direcció del partit a les nostres comarques. Ni les discrepàncies posteriors, ni la distància enterboliren la nostra amistat.

Quan l’anticomunisme torna a reeixir per part d’una extrema dreta desfermada a mig món, la millor vacuna a aquest virus que ens vol convertir de nou en súbdits és conèixer les biografies dels que feren de la seva lluita comunista un exemple de virtuts i accions altruistes per a fer una societat millor. A Catalunya a més contribuïren a una identitat nacional que havia estat anorreada pels mateixos anticomunistes que governaven l’estat espanyol. Gent com Francesc Pararols, Àngel Serradell i Pedro Montalbán de Girona, Luis Herrera del Pont Major, Antoni Casademont de Figueres, Paco Mera de Sarrià, Pere Pujol de Sant Feliu de Guíxols...i molts altres que ens vacunaren de sectarisme i ens educaren en el paradigma de que ningú és més que ningú.

Han passat els anys, molts ens han deixat. D’aquelles generacions, que visqueren derrotes però que mai foren derrotats, gràcies a ells som el que som i són llavor dels que hi seran. Perquè com deia el poeta «u no és ningú», si no volem retrocedir, si volem millorar, ens necessitem els uns als altres i ens cal estar organitzats. Aquest és el millor llegat del Maxi, que perviu en el record.

Aquest dissabte passat ens vàrem aplegar a la plaça Molina de Blanes per a retre homenatge a l’amic Maxi, el millor homenatge fou la gent jove que s’hi va aplegar i em feren recordar els en aquells moments joves que ara fa més de cinquanta anys ens reunírem amb Maxi Antequera, perquè

ens queda molt per fer i ells, les noves generacions, ho poden fer possible.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/11/24/maxi-antequera-record-136806839.html